

§ 9. Denunțarea unilaterală a contractului de transport de persoane

80. Potrivit art. 2004 C. civ., în cazul în care, *din cauza întârzierii executării transportului, contractul nu mai prezintă interes pentru călător, acesta îl poate denunța, solicitând rambursarea prețului.*

Prin raportare la prevederile legale menționate, rezultă următoarele:

1) **titularul dreptului de a denunța unilateral** contractul de transport este *călătorul/pasagerul*;

2) **condițiile** necesar a fi îndeplinite cumulativ pentru exercitarea dreptului de a denunța unilateral contractul sunt:

a) să fi avut loc *o întârziere în executarea transportului*;

b) din cauza acestei întârzieri, contractul *să nu mai prezinte interes pentru călător*;

3) **efectele** exercitării dreptului de a denunța unilateral contractul de transport sunt:

a) *încetarea contractului de transport*;

b) *nașterea obligației transportatorului de a rambursa prețul plătit de călător (pasager).*

Menționăm că aceste dispoziții sunt aplicabile dacă părțile nu au stabilit astfel în contract sau dacă prin lege nu se prevede altfel.

§ 10. Cesiunea contractului de transport de persoane

81. Codul civil **reglementează însă cesiunea drepturilor** decurgând din contractul de transport de persoane. Potrivit art. 2007 C. civ., **pasagerul poate ceda drepturile sale înainte de a începe transportul, fără a fi obligat să îl înștiințeze pe transportator.**

82. Cesiunea drepturilor pasagerului are **natura juridică a unei cesiuni de creanță**, reglementate în Codul civil prin art. 1566 și urm. Potrivit art. 1574 C. civ., cedentul are obligația de a remite cesionarului titlul constatator al creanței și orice alte înscrisuri doveditoare ale dreptului transmis. Ar rezulta deci faptul că **pasagerul are obligația de a preda persoanei căreia îi cedează drepturile sale decurgând din contractul de transport de persoane, documentul de transport și orice alte înscrisuri care ar dovedi drepturile transmise.**

Art. 2007 C. civ. consacră o *excepție* de la dreptul comun în materia cesiunii de creanță, respectiv **cesiunea produce efecte față de transportator (debitorul cedat) chiar și în absența notificării cesiunii către acesta.**

JURISPRUDENȚĂ

1. Răspunderea transportatorului pentru persoana pasagerului/călătorului. Răspunderea pentru daunele directe și imediate rezultând din executarea transportului, din executarea lui în alte condiții decât cele stabilite sau din întârzierea executării acestuia. Mențiunea înscrisă pe biletul de transport nu constituie o informare corectă a călătorului privind locul de îmbarcare. Daune materiale și morale.

Prin sentința civilă nr. 4934/2015, Judecătoria Oradea a admis cererea formulată de reclamanta L.A.T. în contradictoriu cu pârâta K.T. SRL. A obligat pârâta la plata către reclamantă a sumei de 2.450 lei, cu titlu de despăgubiri. Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut următoarele:

Reclamanta a cumpărat un bilet de călătorie de la pârâtă pentru ruta Oradea – Budapesta și retur, bilet achitat în avans. La data de 10 ianuarie 2015, reclamanta a fost prezentă în gara Keleti din Budapesta încă de la orele 20,00, ora Ungariei, iar autocarul urma să sosească la ora 24,00. Autocarul pârâtei nu a mai ajuns în gara Keleti, pârâta fiind abandonată într-un loc străin, noaptea, în frig, loc unde a stat până aproximativ la ora 4,00. Ulterior, dimineața devreme, prietena sa A.R. a venit cu mașina personală pentru a o transporta la Oradea.

În privința locului de îmbarcare, petenta susține existența unei înțelegeri verbale cu șoferul autocarului (confirmată și de martor), iar despre posibilitatea unei astfel de înțelegeri dă mărturie chiar pârâta în cadrul răspunsului la interogatoriu, când arată că șefa de birou i-a spus reclamantei să se înțeleagă cu șoferul. În orice caz, nu se poate reține că mențiunea „NL” de pe bilet reprezintă o informare corectă a reclamantei privind locul de îmbarcare, ca fiind autogara Nepliget. Așadar, pârâta nu a depus toate diligențele pentru a-și îndeplini obligația sa contractuală privind transportul reclamantei.

Ca urmare a neglijenței pârâtei, reclamanta a suferit următoarele daune materiale: biletul de călătorie 80 lei, costurile de deplasare ale prietenei sale 300 lei combustibil, 70 lei taxă rovinietă pentru autostrada din Ungaria. Toate aceste sume sunt rezonabile raportat la situația reținută, motiv pentru care instanța de fond le-a considerat ca dovedite.

De asemenea, reclamanta este îndreptățită și la repararea prejudiciilor morale (atingere adusă demnității și sănătății) decurgând din aceea că a fost abandonată într-o țară străină, noaptea, în frig, experiență care a fost neîndoielnic foarte neplăcută. În aprecierea cuantumului despăgubirii, instanța de fond a avut în vedere că aceste despăgubiri nu trebuie să se transforme într-o sursă de îmbogățire fără justă cauză și faptul că hotărârea instanței prin ea însăși (constatând caracterul ilicit al comportamentului pârâtei) este un mijloc de reparare. Astfel, instanța de

fond a apreciat că suma de 2.000 lei, solicitată cu titlu de daune morale, este rezonabilă și proporțională cu prejudiciul suferit.

Față de cele de mai sus, în baza art. 2004 și urm. C. civ., art. 252-253 C. civ., instanța de fond a admis în întregime acțiunea.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel apelanta (...), solicitând admiterea apelului, modificarea în totalitate a sentinței apelate în sensul respingerii cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată.

Analizând sentința prin prisma motivelor de apel invocate, instanța de apel a reținut că, la data de 20 decembrie 2014, reclamanta a cumpărat de la pârâtă biletul de călătorie seria (...), în valoare de 160 lei, pe ruta Oradea – Budapesta și retur.

Din răspunsul la interogatoriu, pârâta recunoaște că reclamanta a făcut rezervare verbal, dar biletul de călătorie l-a cumpărat de la conducătorul auto, însă nu a cumpărat bilet de călătorie cu urcare de la Gara Keleti, deoarece nu are o asemenea stație. La întrebarea nr. 2, prestatorul de servicii relatează că reclamanta s-a înțeles cu conducătorul auto să o transporte la gara Keleti, însă societatea nu a solicitat și nici nu a încasat bani pentru acest serviciu pentru care nu s-a angajat. În finalul interogatoriului arată că șefa de birou i-a relatat reclamantei-intimate faptul că se poate înțelege cu șoferul, însă acest aspect nu poate constitui o promisiune din partea societății sau un angajament sau contract încheiat.

Este adevărat că, potrivit biletului de călătorie, este inserată mențiunea NL, însă această mențiune, astfel cum este înscrisă pe biletul de transport, nu constituie o informare corectă a reclamantei privind locul de îmbarcare ca fiind Autogara Nepliget și, prin urmare, pârâta nu a depus toate diligențele pentru a-și îndeplini obligația sa contractuală.

Instanța de apel a reținut că, potrivit condițiilor generale de transport, la art. 6 – modificări efectuate de către pasager, utilizat de către pârâtă, se menționează că, în cazul în care dorește modificarea orelor sau a direcției menționate în rezervare, are posibilitatea să efectueze modificările dorite prin telefon cu cel puțin 48 de ore înainte de ora programată pentru pornire. Prin urmare, pârâta a lăsat la latitudinea călătorului schimbarea locului îmbarcării, iar potrivit răspunsului la interogatoriu, șefa de birou a îndemnat reclamanta să se înțeleagă cu șoferul.

Potrivit depoziției martorei A.R., aceasta relatează că a fost de față când reclamanta a sunat la firma K. pentru programarea unei rezervări, cu precizarea că dorește să fie lăsată în Ungaria, în Budapesta, în Gara Keleti, de unde avea legătură cu trenul, și că dorește să fie luată la întoarcere tot de acolo. Prin urmare, evident că pârâta nu și-a îndeplinit obligațiile contractuale, iar probele administrate în cauză scot în evidență faptul că reprezentantul apelantei a lăsat să se înțeleagă posibilitatea schimbării destinației.

În ceea ce privește susținerile apelantei, conform cărora, având în vedere înțelegerile efectuate cu conducătorul auto, reclamanta se poate îndrepta împotriva acestuia, instanța de apel le-a respins ca neîntemeiate, deoarece, prin cumpărarea biletului de călătorie, raporturile juridice civile s-au născut în

sarcina transportatorului, în calitate de prestator de serviciu și care răspunde pentru obligațiile asumate.

În conformitate cu art. 2004 alin. (2) C. civ., transportatorul răspunde pentru daunele directe și imediate rezultând din executarea transportului, din executarea lui în alte condiții decât cele stabilite sau din întârzierea executării acestuia, situație față de care, în mod temeinic și legal, instanța de fond a reținut că reclamanta este îndreptățită la obținerea daunelor materiale reprezentând valoarea transportului, costurile de deplasare ale prietenei, precum și daunele morale în sumă de 2.000 lei, care reprezintă o reparație rezonabilă și proporțională cu prejudiciul suferit, considerente față de care instanța de apel, în baza art. 480 alin. (1) C. proc. civ., a respins apelul și a păstrat în totalitate hotărârea apelată.

*Trib. Bihor, Secția a II-a civilă, decizia nr. 813 din 23 mai 2016,
www.rolii.ro*

2. Răspunderea transportatorului pentru persoana pasagerului/călătorului. Nerespectarea locului și a orelor de îmbarcare trecute pe biletele de călătorie. Recuperarea prejudiciului constând în contravaloarea biletelor pentru călătoria plătită și neefectuată și a biletelor cumpărate de pasageri pentru a se putea întoarce în țară.

Prin cererea înregistrată la Judecătoria Bistrița la data de 29 octombrie 2014, ca urmare a declinării prin sentința civilă nr. 5733 din 7 mai 2014 a acțiunii înregistrate inițial pe rolul Judecătoriei B. la data de 20 noiembrie 2013, reclamantii M.A.M. și M.M.C. au solicitat obligarea părâtei societății T.T. SRL la plata sumei de 710 lei, reprezentând contravaloarea biletelor pentru călătoria plătită și neefectuată; și a sumei de 734 euro, în lei, la cursul BNR din ziua plății, reprezentând despăgubiri aferente prețului biletelor de avion cumpărate de reclamantii pentru a se putea întoarce în țară. (...)

Analizând actele și lucrările dosarului prin prisma probelor administrate și a temeiurilor juridice aplicabile, instanța a reținut următoarele:

În fapt, la data de 30 mai 2013, între reclamantii și pârâtă s-a încheiat un contract de transport care nu a îmbrăcat forma scrisă, aceștia achiziționând de la agenția T.T. din B. două bilete de autocar pe ruta Franța – Lancon Provence – România, cu îmbarcare pentru data de 7 iulie 2013, iar la ora 2,30 din acea dată s-au prezentat la adresa indicată pe bilet pentru îmbarcare, au așteptat sosirea autocarului de la ora 2,30 până la ora 14,00, timp în care au încercat de mai multe ori să contacteze agenția. Autocarul care trebuia să-i transporte în România nu a sosit la locul prevăzut în bilete pentru îmbarcare, iar pentru a ajunge în țară au cumpărat două bilete de avion de la o altă agenție de turism.

Din probatoriul administrat în cauză, respectiv din depozițiile celor doi conducători auto, rezultă că în activitatea de transport desfășurată pârâta nu deține stații de îmbarcare inscripționate, orele de sosire și plecare a autocarelor și că din diferite motive nu sunt respectate orele de îmbarcare trecute pe biletele de călătorie.

Martorul B.I.E. arată faptul că pasagerii din autocar trebuiau să ia legătura cu șoferul de autocar pentru a stabili ora și locul îmbarcării, fapt care nu s-a adus la cunoștința reclamanților la data cumpărării biletelor și nici ulterior. Martorul S.A.D. arată, în declarația dată, faptul că cei doi conducători auto aveau obligația de a lua legătura cu pasagerii prin telefon, în vedea îmbarcării. Acest martor menționează faptul că ruta pe care s-au deplasat cu autocarul din Spania către Franța este ruta Madrid – Paris, iar din diagrama depusă la dosar reiese faptul că autocarul a circulat pe ruta Malaga – Paris.

Astfel, reținând că pârâta nu și-a îndeplinit obligațiile menționate în biletele de autocar emise la data de 30 mai 2013, reclamanții au suferit un prejudiciu prin faptul că nu au beneficiat de transportul plătit și au fost nevoiți să facă și cheltuieli suplimentare pentru achiziționarea a două bilete de avion.

Potrivit dispozițiilor art. 1270 C. civ., contractul valabil încheiat are putere de lege între părțile contractante, astfel încât prin această dispoziție legală se instituie forța obligatorie a contractului între părțile contractante, conform principiului de drept *pacta sunt servanda*. Totodată, potrivit art. 1170 C. civ., părțile trebuie să acționeze cu bună-credință atât la negocierea și încheierea contractului, cât și pe tot timpul executării sale. Conform art. 1516 C. civ., creditorul are dreptul la îndeplinirea integrală, exactă și la timp a obligației, iar potrivit art. 1351 C. civ., dacă legea nu prevede altfel sau părțile nu convin contrariul, răspunderea este înlăturată atunci când prejudiciul este cauzat de forță majoră sau de caz fortuit. De asemenea, potrivit art. 1548 C. civ., culpa debitorului unei obligații contractuale se prezumă prin simplul fapt al neexecutării. Totodată, potrivit art. 1530 C. civ., creditorul are dreptul la daune-interese pentru repararea prejudiciului pe care debitorul i l-a cauzat și care este consecința directă și necesară a neexecutării fără justificare sau, după caz, culpabile a obligației, iar potrivit art. 1350 C. civ., atunci când fără justificare o parte a unui contract nu își îndeplinește această îndatorire, ea este răspunzătoare de prejudiciul cauzat celeilalte părți și este obligată să repare acest prejudiciu, în condițiile legii.

Sintetizând dispozițiile legale enunțate, instanța a reținut că, în cazul în care o parte a unui contract nu își îndeplinește obligațiile ce izvorăsc din acesta, atunci cealaltă parte are dreptul să recupereze prejudiciul cauzat de neexecutarea culpabilă a contractului, motiv pentru care a admis în parte acțiunea civilă formulată de reclamanții M.A.M. și M.M.C. în contradictoriu cu pârâta și, în consecință, a obligat pârâta să achite reclamanților suma de 710 lei, reprezentând contravaloare bilete pentru călătoria plătită și neefectuată, a obligat pârâta să achite reclamanților cu titlu de despăgubiri suma de 576 euro, reprezentând despăgubiri pentru biletele de avion (734 euro – 158 euro echivalentul în lei a 710 lei contravaloare bilete autocar).

*Jud. Bistrița, Secția civilă, sentința nr. 2496 din 9 iunie 2016, definitivă
prin respingerea apelului prin decizia nr. 134 din 16 februarie 2017 a
Trib. Bistrița-Năsăud, www.rolii.ro*

3. Răspunderea transportatorului pentru refuzul de îmbarcare și neefectuarea transportului aerian. Refuz de îmbarcare motivat de faptul că nu este permis transportul animalelor de companie, chiar dacă pasagerii achitaseră taxele speciale. Lipsa calității procesuale pasive a societăților care au intermediat încheierea contractului de transport aerian dintre pasageri și transportator.

Prin cererea înregistrată inițial la Judecătoria C. sub nr. (...) /215/2014, declinată către Judecătoria Sectorului 1 București și înregistrată sub nr. (...), reclamantii O.A.R., O.C. au chemat în judecată pe pârâtele X SA, prin lichidator judiciar E.I. SPRL, filiala București, S. Călători București și P.T. București, solicitând instanței ca, prin hotărârea ce o va pronunța, să dispună obligarea pârâtelor la plata sumei de 4.857,40 lei, reprezentând echivalentul a 1.087,47 euro.

În motivare, au arătat că la data de 28 august 2012 au achiziționat, prin intermediul pârâtei S. Călători, Sucursala Voiaj C., trei bilete de călătorie cu avionul către Marea Britanie – Londra, transportul aerian fiind efectuat de către pârâta X SA. Totodată, au solicitat și transportul animalului lor de companie, achitând pentru trei bilete de călătorie și pentru transportul animalului de companie suma de 1.087,47 euro. Suma achitată reprezintă contravaloarea celor trei bilete de călătorie pentru ei și fiica lor minoră, respectiv taxele aferente și taxa specială pentru transportul animalului de companie. Au precizat că înainte de achiziționarea tichetelor de călătorie au solicitat reprezentantului S. Călători, Sucursala Voiaj C., să verifice direct la pârâta X SA dacă este permis și transportul animalelor de companie, fiindu-le transmis faptul că este permis acest lucru, cu îndeplinirea condițiilor de transport, respectiv transportarea în cușca specială și prezentarea unor documente. Având confirmarea din partea ambelor pârâte că este permis transportul animalelor de companie pe ruta București – Londra, au achiziționat bilete de călătorie, achitând totodată și taxa specială pentru animal – serviciul special pentru transport animale vii – AVH. Cu toate acestea, la data de 4 septembrie 2012 le-a fost refuzată îmbarcarea, motivat de faptul că nu puteau fi însoțiți de animalul lor de companie, chiar dacă achitaseră taxele speciale în vederea transportului acestuia.

În drept, au invocat art. 1345, art. 1346, art. 1349, art. 1350, art. 1357, art. 1381 C. civ.

La data de 24 noiembrie 2014, pârâta P.T. SRL a depus la dosar întâmpinare, prin care a invocat excepția necompetenței teritoriale a instanței, excepția lipsei calității procesuale pasive, iar pe fond, a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

La data de 29 decembrie 2014, pârâta S. Călători SA a depus la dosar întâmpinare, prin care a invocat excepția necompetenței teritoriale, excepția lipsei calității sale procesuale pasive, iar pe fond, a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În privința excepției lipsei calității procesuale pasive, instanța a reținut că reclamantii și-au întemeiat cererea de chemare în judecată pe prevederile

legale ce reglementează răspunderea civilă contractuală și delictuală, precum și îmbogățirea fără just temeii.

În speță, instanța a reținut că achiziționarea de către reclamantii a unor bilete de avion ale companiei X SA reprezintă dovada contractului de transport aerian încheiat între aceștia, în calitate de pasageri, și transportatorul aerian, conform art. 1955-1956 C. civ.

Conform art. 2004 alin. (2) C. civ., transportatorul răspunde pentru daunele directe și imediate rezultând din neexecutarea transportului, din executarea lui în alte condiții decât cele stabilite sau din întârzierea executării acestuia.

Prin urmare, în baza acestor prevederi legale, răspunderea pentru neefectuarea transportului aparține transportatorului, iar nu părâtelor P.T. SRL și S. Călători SA.

Mai mult, instanța a reținut că, la data de 23 decembrie 2008, între M.T. SRL, în calitate de agenție, și S. Călători, în calitate de vânzător, s-a încheiat contractul nr. (...), având ca obiect comercializarea de către vânzător a biletelor de avion pentru zboruri în trafic intern și internațional, prin utilizarea site-ului [www\(...\).ro](http://www(...).ro), proprietatea agenției.

La data de 15 iunie 2010 s-a încheiat o convenție având valoarea unei novații prin schimbarea M.T. SRL cu P.T. SRL.

Prin actul adițional nr. 4 la contractul nr. (...), s-a prevăzut că, începând cu data de 1 martie 2012, agențiile de voiaj S. Călători vor emite bilete de avion pentru compania X SA, prin intermediul P.T. SRL, comercializarea biletelor de avion pentru compania X SA prin intermediul P.T. SRL făcându-se de către agențiile de voiaj S. Călători, prin accesarea sistemului de rezervare și emiteri al X SA, respectiv [www\(...\).ro](http://www(...).ro).

În aceste condiții, instanța a reținut că atât P.T. SRL, cât și S. Călători au intermediat încheierea contractului de transport aerian între reclamantii, ca pasageri, și transportator, respectiv X SA.

Totodată, prin cererea de chemare în judecată, reclamantii au precizat în mod expres că autor al faptei ilicite este transportatorul X SA, care în data de 4 septembrie 2012 a refuzat îmbarcarea acestora pentru ruta București – Londra.

Prin urmare, indiferent de temeiul juridic pe care reclamantii își întemeiază pretențiile, instanța a apreciat că răspunderea pentru refuzul de îmbarcare, precum și pentru neefectuarea transportului revine transportatorului, în baza contractului de transport, potrivit art. 2002 și art. 2004 C. civ., ca autor al faptei ilicite invocate de reclamantii și respectiv beneficiar al sumei de bani achitate de reclamantii, cu titlu de contravaloare transport neefectuat.

În aceste condiții, reținând calitatea de intermediari ai încheierii contractului de transport aerian dintre reclamantii, în calitate de pasageri, și X SA, în calitate de transportator, instanța a apreciat că părâții S. Călători și P.T. SRL nu justifică legitimitate procesuală pasivă în prezenta cauză, motiv pentru care instanța a

admis excepția lipsei calității procesuale pasive a acestora, respingând prezenta acțiune ca fiind formulată împotriva unor persoane lipsite de calitate procesuală pasivă.

*Jud. Sectorului 1 București, sentința civilă nr. 13403 din 3 iulie 2015^[1],
www.rolii.ro*

4. Răspunderea transportatorului pentru bagaje și alte bunuri ale pasagerului/călătorului. Temei juridic. Pierderea bagajului cauzată de modul de lucru defectuos, fiind evidențiată o procedură nesigură în activitatea prestată, fapt ce a determinat sancționarea contravențională a operatorului. Dovada prejudiciului.

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătorei Iași la data de 16 septembrie 2014, reclamantul C.I.L. a chemat în judecată pârâta SC M.T. SRL, solicitând obligarea pârâtei la plata sumei de 3.000 lei, cu titlu de despăgubiri civile.

În urma analizării probelor, instanța a reținut următoarea situație de fapt:

La data de 11 iulie 2013, reclamantul C.I.L. a călătorit pe ruta Iași – București cu un autovehicul aparținând firmei M.T., iar la momentul ajungerii la destinație a constatat că îi dispăruse bagajul personal pe care îl depusese, conform regulilor firmei transportatoare, la cala autovehiculului.

Odată cu debarcarea pasagerilor de pe ruta Iași – București, în stația B., șoferului B.I. i-a fost adus la cunoștință de către reclamant faptul că nu își mai găsește bagajul. Șoferul și-a amintit că la stația B.O. a coborât o femeie ce i-a solicitat să îi fie coborâte din cală bagaje, susținând că îi aparțin. Întrucât la achiziționarea biletului călătorii sunt rugați să lase și un număr de telefon, șoferul a sunat la acea doamnă, care i-a spus că și-a dat seama după plecarea autocarului că acel bagaj nu îi aparține, dar l-a lăsat pe bordura drumului, de unde a fost preluat de o altă persoană.

Reclamantul s-a adresat pârâtei pentru despăgubiri și pentru soluționarea pe cale amiabilă a litigiului, iar ulterior Comisariatului Județean pentru Protecția Consumatorilor Regiunea Nord Est Iași.

Prin adresa nr. 3247 din 14 august 2013, Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Regiunea Nord Est Iași a răspuns reclamantului în sensul că pierderea bagajului a fost cauzată de modul de lucru defectuos, fiind evidențiată o procedură nesigură în activitatea prestată, fapt ce a determinat sancționarea contravențională a operatorului reclamat.

În drept, potrivit art. 2005 C. civ.: (1) Transportatorul răspunde pentru pierderea sau deteriorarea bagajelor sau a altor bunuri ale călătorului, dacă nu se dovedește că prejudiciul a fost cauzat de viciul acestora, culpa călătorului sau forța majoră. (2) Pentru bagajele de mână sau alte bunuri pe care călătorul le ține cu sine,

---

[1] Prin încheierea din data de 15.06.2016, pronunțată de Trib. București, Secția a VI-a civilă, s-a constatat suspendarea de drept a cauzei, în baza art. 36 din Legea nr. 85/2006.

transportatorul răspunde numai dacă se dovedește intenția sau culpa acestuia din urmă cu privire la pierderea sau deteriorarea lor. (3) Transportatorul răspunde pentru pierderea sau deteriorarea bagajelor ori a altor bunuri ale călătorului în limita valorii declarate sau, dacă valoarea nu a fost declarată, în raport cu natura, conținutul obișnuit al acestora și alte asemenea elemente, după împrejurări. (4) În măsura în care nu se prevede altfel prin prezentul articol, dispozițiile secțiunii a 2-a din prezentul capitol se aplică în mod corespunzător transportului bagajelor și al altor bunuri pe care călătorul le ține cu sine, fără a deosebi după cum acestea au fost sau nu au fost predate transportatorului.

Raportând prevederile legale de mai sus la situația de fapt reținută, instanța a apreciat întemeiată numai în parte acțiunea formulată de reclamant. Soluția se întemeiază pe următoarele argumente:

Pentru angajarea răspunderii civile a pârâtei din prezenta cauză, persoana prejudiciată, în cauză, respectiv reclamantul C.I.L. trebuie să dovedească îndeplinirea condițiilor răspunderii civile delictuale a transportatorului. Astfel, reclamantul trebuie să probeze îndeplinirea condițiilor cumulative cerute în acest scop, anume: a) existența unei fapte ilicite; b) săvârșirea faptei cu vinovăție; c) să se fi provocat reclamantului un prejudiciu; d) între faptă și prejudiciu să existe o legătură de cauzalitate.

Reclamantul relatând succesiunea faptei din data 11 iulie 2013, susține că pierderea bagajului s-a datorat neglijenței transportatorului. Fapta și legătura de cauzalitate au fost recunoscute de pârâtă, care contestă însă îndeplinirea cumulativă a condițiilor mai sus invocate, susținând că nu există culpa transportatorului.

Sușinerile pârâtei sunt contrazise de ansamblul materialului probator administrat în cauză, respectiv înscrisurile depuse la dosar. Astfel, inclusiv din adresa nr. 3247 din 14 august 2013, Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Regiunea Nord Est Iași a constatat că pierderea bagajului a fost cauzată de modul de lucru defectuos, fiind evidențiată o procedură nesigură în activitatea prestată, fapt ce a determinat sancționarea contravențională a operatorului reclamat.

Prin urmare, instanța a apreciat că reclamantul a făcut dovada existenței unei fapte ilicite, a vinovăției acestuia și a legăturii de cauzalitate, versiunea sa fiind susținută, analizată în prezenta cauză și confirmată de ansamblul materialului probator administrat.

Cu privire la prejudiciul cauzat, ce trebuie reparat de pârâtă, instanța a reținut că reclamantul l-a cuantificat la suma de 3.000 lei. Cu privire la această sumă, instanța a reținut că la dosar reclamantul a depus o listă cu obiectele care au fost în geanta pierdută, iar singura probă cu privire la acest aspect este declarația martorului M.C.B. Acesta a declarat că reclamantul a pus în acel bagaj un costum, haine de schimb, 2-3 perechi de pantofi și un parfum. Declarația martorului confirmă parțial lista de obiecte depusă la dosar. Mai mult, instanța a reținut că reclamantul a detaliat prețurile raportat la magazinele de profil, dar trebuie luată în calcul și uzura obiectelor, neexistând nicio dovadă că toate articolele de îmbrăcăminte și încălțăminte erau noi, iar parfumul nefolosit.

Pentru toate motivele de fapt și de drept sus-menționate, instanța a reținut că pretențiile reclamantului sunt justificate numai în parte, motiv pentru care a admis în parte cererea și a obligat pârâta la plata sumei de 1.500 lei reprezentând despăgubiri civile.

*Jud. Iași, Secția civilă, sentința nr. 7185 din 27 mai 2015,
definitivă prin neapelare, www.rolii.ro*